

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2794/2565

การทำเรือแห่งประเทศไทยโจทก์ บริษัท ค.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 296

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาถึงที่สุดในคดีหมายเลขแดงที่ 11988/2561 ให้โจทก์ในฐานะนายจ้าง ชำระค่าเสียหายอันเกิดจากการทำละเมิดของลูกจ้างเป็นค่าขนส่งสินค้าไปกลับและค่าตรวจเช็ค สภาพเครื่องให้แก่บริษัท อ. และให้จำเลยในฐานะผู้รับจ้าง บริษัท อ. ดำเนินการทางพิธีการ ศุลกากรนำสินค้าออกจากคลังสินค้าของโจทก์ร่วมกันรับผิดชอบชำระค่าเสียหายดังกล่าวก็ตาม แต่ ระหว่างโจทก์ผู้ทำการขนย้ายสินค้าออกจากคลังเก็บสินค้า กับจำเลยผู้รับจ้างให้ดำเนินการเกี่ยวกับการนำสินค้าเข้าผ่านพิธีการศุลกากรและนำสินค้าออกจากคลังสินค้าของโจทก์จะมีความรับผิดชอบต่อกันหรือไม่อย่างไร ก็ต้องขึ้นอยู่กับว่าจำเลยมีส่วนก่อให้เกิดความเสียหายด้วยหรือไม่ เมื่อ ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า พนักงานขับรถของโจทก์กระทำโดยประมาทเลินเล่อฝ่ายเดียว เป็นเหตุให้สินค้าพลิกตกกระแทกพื้นสินค้าได้รับความเสียหาย โดยจำเลยมิได้มีส่วน กระทำโดยประมาทเลินเล่อด้วย จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ ความรับผิดชอบของลูกหนี้ร่วมตาม ป.พ.พ. มาตรา 296 ที่บัญญัติให้ต่างคนต่างต้องรับผิดชอบส่วนเท่า ๆ กัน เว้นแต่จะได้กำหนดไว้ เป็นอย่างอื่นดังที่โจทก์ฎีกานั้น จะบังคับแก่กรณีนี้ได้ต่อเมื่อลูกหนี้ร่วมแต่ละคนจะมีส่วนก่อให้เกิด ความเสียหายขึ้นเท่านั้น เมื่อจำเลยมิได้มีส่วนก่อให้เกิดความเสียหาย แม้โจทก์ได้ชำระหนี้เต็ม จำนวนที่โจทก์ต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลย โจทก์ก็ไม่อาจรับช่วงสิทธิมาฟ้องไล่เบี้ยให้จำเลยชำระเงิน กิ่งหนึ่งของจำนวนที่โจทก์ชำระได้ โจทก์ขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 70,660.48 บาท พร้อม ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีของต้นเงิน 69,265.68 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่า ชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้อยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้ เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

คำพิพากษา

ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัย ว่า ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นฎีกาฟังเป็นยุติว่า เดิมบริษัท อ.สั่งซื้อเครื่อง เอกซเรย์ฟัน 2 เครื่อง จากบริษัท ร. ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี โดยว่าจ้างจำเลยเป็นผู้ดำเนินการ นำสินค้าผ่านพิธีการศุลกากรและนำสินค้าออกจากโกดังของโจทก์ส่งมอบให้แก่บริษัท อ. แต่ ระหว่างสินค้าอยู่ในความครอบครองของโจทก์ พนักงานของโจทก์ได้ขับรถบรรทุกเคลื่อนย้ายสินค้าโดย ประมาทเลินเล่อ ทำให้สินค้าเครื่องเอกซเรย์ฟัน 1 เครื่อง ซึ่งบรรจุหีบห่ออยู่ในลังตกจากรถบรรทุก กระแทกพื้น บริษัท อ. ได้รับความเสียหายโดยต้องเสียค่าใช้จ่ายส่งสินค้ากลับไปให้ผู้ขายตรวจสอบ ตามมาตรฐานที่ผู้ขายกำหนดมาและส่งกลับคืนมากับค่าตรวจเช็คสภาพเครื่องเป็นเงินรวม 116,708.47 บาท จึงฟ้องจำเลยให้รับผิดชอบต่อศาลชั้นต้นเป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ม 440/2559 ระหว่างพิจารณาศาลชั้นต้นได้หมายเรียกโจทก์นี้เข้ามาเป็นจำเลยร่วมตามคำขอของจำเลย ต่อมา ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ม 1412/2560 ให้จำเลยร่วม (โจทก์คดีนี้) ชำระเงิน 116,708 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 13 มกราคม 2560

เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่บริษัท อ. และยกฟ้องจำเลย แต่ต่อมาศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษา
แก้เป็นว่าให้จำเลยและจำเลยร่วม (โจทก์คดีนี้) ร่วมกันชำระเงิน 116,708.47 บาท พร้อมดอกเบี้ย
อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 13 มกราคม 2560 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่บริษัท อ.
คดีดังกล่าวถึงที่สุดแล้ว เมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2562 โจทก์มีหนังสือแจ้งจำเลยให้ร่วมกันวางเงิน
ชำระหนี้ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ แต่จำเลยเพิกเฉย ต่อมาวันที่ 12 กรกฎาคม 2562
โจทก์นำเงิน 116,708.47 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 13 มกราคม
2560 ถึงวันที่ 12 กรกฎาคม 2562 เป็นเงิน 21,822.89 บาท รวมเป็นเงิน 138,531.36 บาท ซึ่งรวม
ส่วนที่จำเลยต้องร่วมรับผิดชอบมาวางต่อศาลชั้นต้นเพื่อชำระหนี้แก่บริษัท อ. ตามคำพิพากษาของ
ศาลอุทธรณ์ คดีนี้มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า โจทก์รับช่วงสิทธิฟ้องไล่เบี้ยให้จำเลย
ชำระเงินกึ่งหนึ่งของจำนวนที่โจทก์ชำระไปได้หรือไม่ เห็นว่า แม้ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาถึงที่สุด
ในคดีหมายเลขแดงที่ 11988/2561 ให้โจทก์ในฐานะนายจ้างชำระหนี้ค่าเสียหายอันเกิดจากการ
ทำละเมิดของลูกจ้างเป็นค่าขนส่งสินค้าไปกลับและค่าตรวจเช็คสภาพเครื่องให้แก่บริษัท อ. และให้
จำเลยในฐานะผู้รับจ้างบริษัท อ. ดำเนินการทางพิธีการศุลกากรนำสินค้าออกจากคลังสินค้าของ
โจทก์ร่วมกันรับผิดชอบค่าเสียหายดังกล่าวก็ตาม แต่ระหว่างโจทก์กับผู้ทำการขนย้ายสินค้า
ออกจากคลังเก็บสินค้า กับจำเลยผู้รับจ้างให้ดำเนินการเกี่ยวกับการนำสินค้าเข้าผ่านพิธีศุลกากร
และนำสินค้าออกจากคลังสินค้าของโจทก์จะมีความรับผิดชอบกันหรือไม่อย่างไร ก็ต้องขึ้นอยู่กับว่า
จำเลยมีส่วนก่อให้เกิดความเสียหายด้วยหรือไม่ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่าพนักงานขับรถของ
โจทก์กระทำโดยประมาทเลินเล่อฝ่ายเดียวเป็นเหตุให้สินค้าพลิกตกกระแทกพื้นสินค้าได้รับความ
เสียหาย โดยจำเลยมิได้มีส่วนกระทำโดยประมาทเลินเล่อด้วยจำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบโจทก์
ความรับผิดชอบของลูกหนี้ร่วมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 296 ที่บัญญัติให้ต่างคน
ต่างรับผิดชอบเป็นส่วนเท่า ๆ กัน เว้นแต่จะได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ดังที่โจทก์ฎีกานั้น จะบังคับแต่
กรณีนี้ได้ต่อเมื่อลูกหนี้ร่วมแต่ละคนจะมีส่วนก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นเท่านั้น เมื่อจำเลยมิได้
มีส่วนก่อให้เกิดความเสียหาย แม้โจทก์ได้ชำระหนี้เต็มจำนวนที่โจทก์ต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลย
โจทก์ก็ไม่อาจรับช่วงสิทธิมาฟ้องไล่เบี้ยให้จำเลยชำระเงินกึ่งหนึ่งของจำนวนที่โจทก์ชำระได้ ที่ศาล
ล่างทั้งสองยกฟ้องโจทก์มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน
ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

นพเรศ พันธุ์รา · สมเกียรติ ตั้งสกุล · ไชยศ วรรณศิริ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/2794/2565>